

SZÍV ERNŐ

Játszótér reggel

Én sztereóban hallok nőni az életet. Ha kipillantok az ablakon, jobbra egy óvodát látok, balra pedig egy játszóteret. Finom, életes helyszínek, tanúja voltam ezen objektumok fölött elmélázva szerelemnek, világháborúnak, világbajnokságnak, kismotoros versengésnek, kézitusának. Néha megérezem az óvónéni hangján, hogy baj van otthon. Vagy hogy valami izgató érdekesség akar lenni az életében, rácsavarodott a lelkére egy férfifátyol. Különböző sírásokat is meg tudok már különböztetni, az igazit, az akaratost, a hamist, a színházit, a reménykedőt. Láttam már olyat is, és bizony nem egyszer, hogy a szeszélyesen csapkodó, szúrós esőben, amikor az emberek menekültek, apuka állt a játszótéren, egyedül, kövérre csomagolt kisgyereke hintázni próbált, de hát így nem ment. Szomorú volt minden, az eső, a hinta, a gyerek, az apuka. Anya meg nyilván aludt fönt. Vagy főzött. Vagy takarított. Nem, inkább egyedül akart lenni, menjetek le, hagyjatok már egy kicsit, hagyjatok magamra a gondolataimmal, hagyjátok már, hogy magamnak érezzek! Karácsony késő délutánján láttam, öreg nagyszülő volt lent az unokával. Fent, a nagy ház valamelyik otthonában díszítik a fát, kicsit összevesznek, mert miért ne civódna ilyenkor is a házaspár, de mire a száműzöttek fölérnek, lenyugtatja a kedélyeket az angyal. Bérmosoly, csingilingi, mennyből a... satöbbi. Januári reggel volt. Nem túl korán, de még nem is későn, úgy kilenc óra. Jóízűt fagyott. Hullt a hó is, de még ilyet. Lett nekünk hó, mint már olyan régen, nagyon régen nem. És nekem, bár ilyenkor még a mondataimmal kell alku-doznom, le kellett ereszkednem a világba, nem is tudom már, hová igyekeztem, pénzszórásra, szerelmesek gyűlésére, hazaárulásra vagy pezsgőosztásra, mindegy, a játszótér zöld kerítése mellett dadogott el a lában. Megjegyzem, ez a játszótér éjszaka sem üres. Éjszaka birtokba veszik Júliák, Rómeók, Melindák és Biberachok, Don Juanok és Mata Harik. Csók, ringó derék, éhes kezek, egyebek. Láttam ilyet is, passzé. Szórakozó fiatalok játszanak honfoglalást, megvették az olcsó bort, és most nyihogva beszélnek ki a világot. Azt hiszik, értenek mindent. Na, de reggel kilenckor! Senki sem volt a játszótéren, egy madár se! Meg kellett állnom a döbbenettől. Olyan félelmetes, olyan szomorú volt. Ott álltam az üres játszótér előtt, néztem a hintát, a forgót, a dombos motorozót, a rugós lovacskát, a kishomokozót, a semmit. Olyan volt az egész, mint egy temető. Mint egy sírok nélküli temető. De nem is. Mert még egy temetőben is több az élet, zizeg a koszorú, hegedül a sírkőre állított angyal, mosolyog a fiatalon elhunyt anyuka sírkőre ragasztott ovális portréja. De itt! Céljuktól megfosztott eszközök, teljes árvaságban, teljes elhagyatottságban, az üresség gúnya, a semmi csúfolódása. Húzott bennem, a testemben valami hideg, kitarató cűg. Bent kezdtem el fájni, egészen bent. És én tudtam, ennél félelmetesebbet akkor sem láthatnék, ha a következő sarkon maga a halál lépne elém, s kérne aprót erre a még el sem kezdődött, szikrázóan kék, tiszta egű napra.